

Milli Eğitim

Ülkemizin eğitim sorunlarının, boyutları tartışılmaktan öte; tedavisi mümkün olmayan kronik bir vaka halini aldığını söylemeye gerek yok. Her önüne gelen, doğru ya da yanlış bir birşeyler söylüyor. Hepsinin tek bir ortak noktası var. Türkiye’de eğitim felç olmuş durumda.

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, ülkemizde de sayıca en kalabalık ve en yaygın kurum şüphesiz Milli Eğitim Bakanlığı. Ülkenin tüm bireylerinin, belirli bir yaş grubunda devam ettiği ve birinci derece ilişkili olduğu kurum yine Milli Eğitim Bakanlığı. Bakanlığın, bu üzerine düşen görevi ne ölçüde yaptığı ya da yapabildiği de hepimizce malum. Biz -birçokların yaptığı gibi- bu görevin yerine getirilmesindeki tüm sorumluluğun sadece başkasına, devlete, yüklemesinin doğru olduğu kanaatinde değiliz. İnsan eğitim ve öğretiminin beşikten mezara kadar bütün bir yaşamı kapsadığını ve bu uzun zaman periyodu içerisinde, eğitimin sadece belli bir sürecinin devlet kontrolünde olmasının pek adilane olduğuna inanmıyoruz. Bireyler, ekonomik düzeylerini -bir başka deyişle- yaşam standartlarını yükseltmek için gösterdikleri çabanın çok az bir kısmını, kültür ve eğitim seviyelerini yükseltmek için harcamış olsalardı, bugün bu sorunlardan bahsediyor olmayacaktık.

Başındaki Milli kelimesi ile yurdumuzun her karış toprağını ve tüm bireylerini içine alan eğitimimizi, öncelikle milli hale getirmemiz; yani topyekün ona sahip çıkmamız gerekir. Eğitim düzeyini ekonomik düzeyinin önünde görmeyen ve o bilince erişmeyen bir toplumun, gerçek anlamda ileri bir toplum düzeyine ulaşması mümkün değildir. “Okusa da olur, okumasa da. Okumasına ne gerek var? Ben elimden geleni yaptım. Özel öğretmenlere varıncaya kadar çuvalla para harcadık. Daha ne yapalım? Paraya mı ihtiyacı var? Okuyacak da ne olacak! Okuyanların halini görüyoruz. Üniversetede harcayacağı yıllara yazık. Çalışsın, kendi ne bir iş kursun. Ben okumadım da ne oldu? Aç mı kaldık?” gibi halkımız arasında oldukça yaygın bir şekilde kullanılan ifadeler, toplum olarak eğitimi ne denli önemsedığımızı ve bu konudaki bakış açımızı yansıtmaktadır. Bir yandan arkamızdan gelen neslin eğitim ve öğretimine gereken önemi vermediği için bütün sorumluluğu devlete yüklerken, öte yandan da bu şekilde değerlendirmeler yapmamızın ne kadar gerçekçi olduğu ortada. Bizlere düşen, eğitim ve öğretimimizi, akşama çocuklarımızın önüne koyacağımız bir parça ekmeğe verdiğimiz değerle özdeş duruma getirmektir.